

Prins

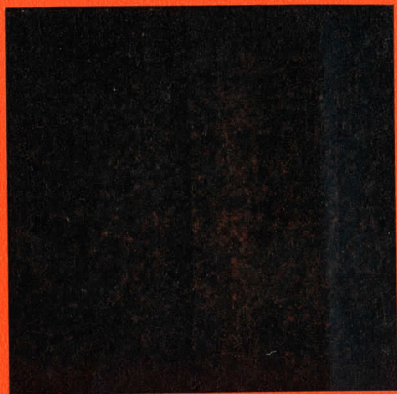
70

9

Repertoár malé scény, ročník 8, 1970, cena 3 Kčs

VYSTAVUJE

JIRÁNEK

JSEM TĚ ABSOLUTNĚ
ŠTASTEN. ZBÝVÁ JEN
JEDEN PROBLÉM: JAK
SE ZBAVIT TÝ
ŽENSKÝ...

VAŠE ZEMĚ JE OPRAVDU VELMI KRÁSNÁ! CHTĚL BYCH SE TADY
S NĚKÝM OPÍT...

ŠKODA NA CIVILNÍM OBYVATELSTVU ČINÍ 14 KORUN 50 HALĚŘŮ,
PLUKOVNÍKU!

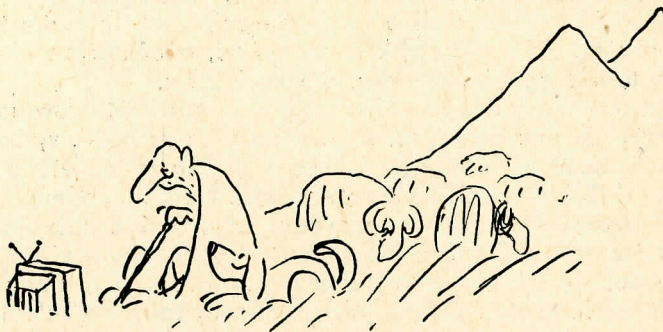
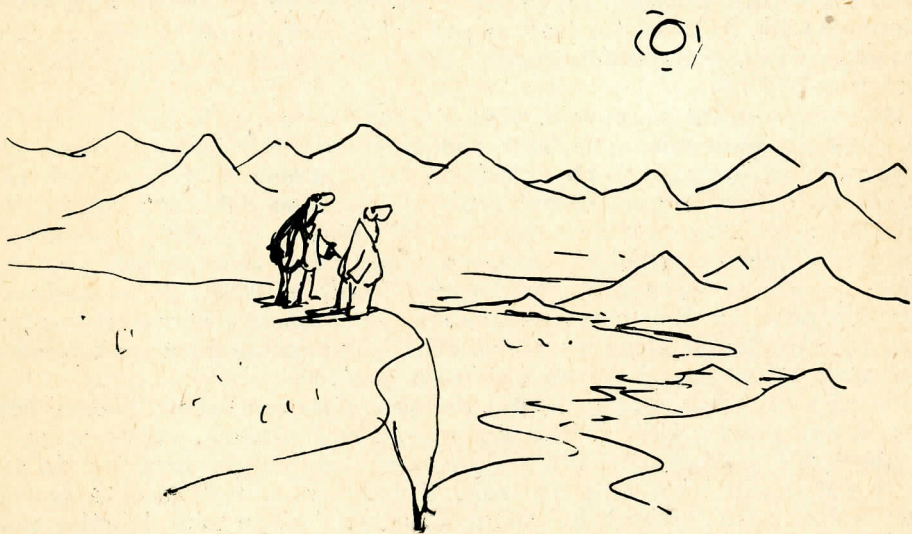

POLITIKA MŮŽE BÝT NĚKDY TAK JEDNODUCHÁ, ŽE NA NI STAČÍ
SLOVNÍ ZÁSOKA SPORTOVNÍHO REDAKTORA!

ANO! PŘÍRODA JE ZDE KRÁSNÁ. ALE ŽIVOT SE DĚLÁ NA OKRESE!

ŽIJU TADY V HORÁCH UŽ 110 LET, ALE TAKHLE BLBEJ TELEVIZNÍ PROGRAM JSEM JEŠTĚ NEVIDĚL ...

AŽ SE VRÁTÍTE Z DOVOLENÉ

Lothar K u s c h e

Po návratu z dovolené vypadal náš byt stejně jako když jsme odjížděli. Psací stůl u okna i postel i zdi se tvářily, jakoby by se nic nebylo stalo. Vzpomínám si však, že hned, jak jsem se podíval na zeď, vynořil se ve mně jakýsi dosud neznámý, nevysvětlitelný pocit, jako by se chystalo něco hrozného. Zeď však mlčela.

Leč dlouho mlčet nevydržela. Přesně v sedm hodin ráno se počal sousedův synek zabývat nástrojem, který tam předtím jednak nebyl, jednak bývá považován za nástroj nových nálad, dojmů a upomínek. Nerad bych řekl, že ten malý ďábel na nový klavír hrál, to sousedovo dítě dokázalo asi tak málo jako klavírní virtuóz dovede zahrát na šicí stroj. Sousedův potomek, jehož křestní jméno přesně neznám, ale o němž se domnívám, že se zove Alwin, nebušil nikdy na víc než na dvě klávesy, někdy střídavě, jindy současně, s delšími nebo kratšími pauzami. Znělo to jako lomoz kovárny, až snad na fakt, že kovadlina je přece jen melodičtější, jak je ostatně známo z půvabné realistické skladbičky „Kovárna v Černém lese“.

Přesně v okamžiku, kdy jsem vstal, definitivně zbaven spánku, skončil hoch svou tvrdou práci u klavíru. Bylo skoro devět hodin. Alwin, zřejmě technicky založené dítě, poctivě dbal, aby mohl od sedmi do půl deváté tlouci do piána, v půl deváté musí totiž do školy. V neděli ráno zeď mlčí, to Alwinův otec vyhlásil zákaz provozování bušby a tlučby. V týdnu toho dobrého muže kovárna nerušila, protože chodívá přesně o sedmé do práce. V neděli však, a to hned po obědě, usedne ke klavíru sám Alwinův zploditel. Hraje ostatně každou neděli jen jeden jediný kousek: „Bleší valčík“. Je to zřejmě samo ztělesnění hudby, její kvintesence, konečná stanice všech klavírních virtuózů – alespoň podle mínění Alwinova otce. Nikdy jsem totiž neslyšel, že by byl hrál jiný kousek nebo se o to aspoň pokoušel. Intonuje ten svůj „Bleší valčík“, hraje ho třikrát, čtyřikrát za sebou, o některých nedělích až pětkrát, a pak teprve spokojeně sklapne víko klavíru.

Když pak nadchází pondělní jitro, to zaujímá Mistrovo místo neúnavný žák. Již hned při prvním úderu, kterým na mne zaútočil, vyskočil jsem z postele. Alwin zpracovával etudy od Clementiho. Na jedné etudě pracoval přibližně čtrnáct dnů, potom přišla řada na další. Není mi známo, kolik přesně napsal pan Clementi klavírních etud, věděl jsem však s naprostou jistotou, že nemohu jen tak nečinně vyčkávat dne, kdy je Alwin všechny ovládne. Pouhé pomyšlení, že by pak mohl ještě zkoušet etudy Czerného a Diabelliho, nahánělo mi husí kůži. Od té doby jsem procítal ráno kolem šesté, sice k smrti vyčerpán, ale neschopen vnořit se do dalšího spánku. Kdo by také mohl pokračovat ve spánku ve chvílích, kdy andělé posledního soudu přicházejí a připravují se uvést své pozouny do stavu pohotovosti? Úderem sedmé Alwin otvírá víko klavíru – a pak Poslední soud propuká.

Nebyl to ani tak strach z Posledního soudu, co mě připravovalo o nervy,

jako spíš strach z chvil před jeho zahájením. V divokých snech jsem se plížil do sousedova bytu opatřen sekýrou, abych mohl z klavíru nadělat třísky. Manželka mi ale říkala: „To je nepřístojnost, takové sny. Už přece nežijeme v černých pralesích. Radši tam jdi a ten klavír od nich kup. Potom budeme mít pokoj.“

Soused vyslechl mou nabídku a potřásl hlavou: „Vy nevíte, jak dlouho jsem po tom klavíru toužil.“ A pyšně dodal: „Můj syn se stane mistrem tohoto královského nástroje. Klavír pryč nedáme. Takový klavír pro mne znamená i společenský vzestup, jím zvyšuji svou kulturnost. A rád vám proto věřím, že byste také chtěli takový klavír.“

Vyměnit byt je v Berlíně dost těžké. Když jsme konečně sehnali partnera, který mohl nabídnout přijatelnou výměnu, přišoural se tento nešťastník na obhlídku našeho bytu právě jednou v pondělí ráno. Nezdržel se víc než tři minuty. Jedna z pověstných Clementiho etud, interpretovaná Alwinem na způsob solidně pracujícího parního kladiva, dohnala muže k úprku. Ale přesto stačil ten dobrý člověk ve dveřích ještě zvolat: „Dejte si na mě pozor! Za tohle vás poženou k soudu! Podvodníku!“

Za nějakou dobu (manželka byla už tehdy v sanatoriu) zazvonil u mne Alwinův otec. Vpusťl jsem ho dovnitř, pouze jsem litoval, že nemám poruce vhodnou zbraň. „Vy jste přece sháněl klavír,“ řekl, „už nějaký máte? Můj švagr by chtěl své píano prodat. Je velmi levné, i když drobátko rozladěné. Ale to si konečně můžete dát brzo do pořádku.“ Jako blesk mě osvětlil nápad, tohle je moje jediná šance. Tak jsem tu bednu koupil.

Za dva dny se objevilo několik hromotluků s okřídlenou otázkou: „Tak, šéfe, kam s tím piánem?“ Na to šlo dát jen jedinou odpověď: můj klavír musí stát u té neblahé zdi. A tak stěhováci vyndali dveře a vtáhli nástroj. Pak vyprázdnili několik lahví piva a se zpěvem odešli. Tehdy jsem zavěsil dveře zpátky do pantů a do klavíru vylil zbytek piva. Ani ve snu jsem nemyslel na to, dát si klavír vyladit: zbraň, kterou jsem teď vlastnil, si přece nebude otupovat.

A počal souboj na život a na smrt. Souboj dvou klavírů. Třískal jsem do kláves proti všem pravidlům hudebního umění. Čtení not vůbec neovládám, nerozumím tomu a nikdy předtím jsem se klavíru nedotkl. Teď ale začínám hrát. Dlouho musím vyhledávat klávesy, abych vynášel tóny alespoň v přibližném pořadí, jak se v popěvcích vyskytují, ale právě tímto hledáním hodlám protivníka přitlačit k zemi. Umím už rozmanité kousky, odposlouchané z rádia: „Pochod cínových vojáků“, „Zastaveníčko“ a starý šlágr „Dinah“. Ten je obzvláště těžký, neboť klávesy, přináležející k jeho provozování, jsou velice nepravidelně rozhozeny po celé klaviatuře; jinými slovy: tímto číslem vládnu jakožto svou těžkou zbraní.

Hned v neděli, pěkně po obědě, se dám do studia „Blešího valčíku“. Jsem si jist, že přetrumfnu Alwina i jeho otce.

Včera mě navštívil můj soused z druhé strany a informoval se, jestli bych mu klavír neprodal. To jsem přirozeně odmítl. A obracím se s prosbou ke každému, aby nikdo mému druhému sousedovi klavír neprodával. Můj boj by velmi zkomplikovalo, kdybych musel u protější zdi zřizovat druhou frontu.

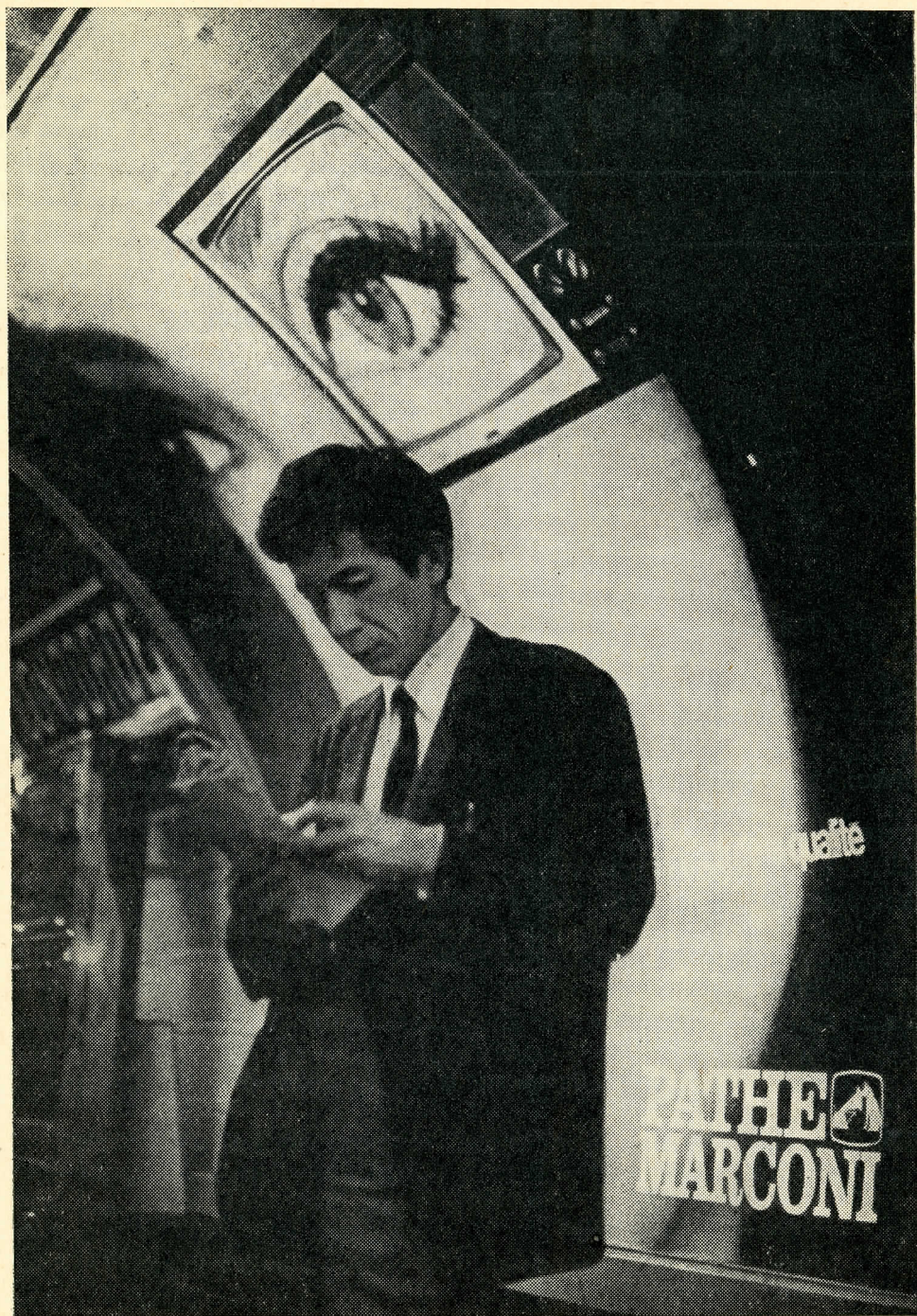
(PŘELOŽIL JIŘÍ JANOVSKÝ)

Miloslav Topinka

(vstříc lískání)

Zajdi mi za nehty
mráz v pařezech zaspí
chroupej pačesky
vítr spálí chrastí
rozcupuje nárt
choulítky v hrsti
vystrnadí prsty
kohout zakokrhá
ludráci potopí
lupínky konopí
dudy začnou hrát
prsty křížem
propaluje knůtek
žíně sklouznou
na truc za živůtek
věchýtci kradmo
řežou dřevo
dveře lámou
berany berany lup

JAK VÉSTI NEDĚLNÍ ROZHOVOR

PAVEL FIALA

Dívka: Před sebou máme jen smrt. Život je to, co je za námi.

Muž sedí na kožené židli, hlavu skloněnou a mlčí.

Dívka: V neděli jsme byli na dostihách, vyhrál Marcus, krásné černé zvíře s bílou hvězdou na čele.

Muž (podívá se na dívku): A kam jdete tuto neděli?

Dívka: Nevím ještě, ale tetička patrně uspořádá večírek. Na takový večírek se musí člověk dobře vyspat. Tetička umí pořádat nejveselejší večírky na této planetě.

Muž: Neznám bohužel vaši tetičku.

Dívka: Škoda. Většinou tam hrají na housle. Potom se všichni drobátko opijeme a boucháme do stolu a stůl je z toho celý nevrlý a vždycky někoho kopne. A kopnutého potom musíme odvézt do nemocnice a je po večíрку.

Muž: Říkala jste, že večírky vaší tetičky bývají veselé.

Dívka: Ach ano, to jsou, ale ona veselost nechodí nikdy sama.

Muž: A co tam je tedy tak veselého? Hrajete na housle, opijete se, boucháte do stolu a potom někoho kopne stůl a ten je vždycky převezen do nemocnice.

Dívka: Veselost je v tom, že nikdo neví, koho ten stůl kopne a doposud se nestalo, že by někoho stůl nekopnul. A trochu veselosti je také v tom, že přítomní se dělí o majetek kopnutého.

Muž: A nelze nesesedět u stolu?

Dívka: Nikdo se neodváží nesesednout si ke stolu, nehledě k tomu, že stůl by si svou oběť stejně našel.

Muž: To musí být velmi nákladný stůl.

Dívka: Ano, tetičku stál celé jmění.

Muž: Tak dobrá, v neděli přijdu, budu-li pozván.

Dívka: Přimluvím se za vás u tetičky, nebojíte se?

Muž: Kdo by se nebál... nikdo to nemáme na tom světě lehké.

Dívka: Co dělat... už jsme se narodili.

Dívka a muž chvíli mlčí. Přichází opilý pán.

Pán: Jsem strýc slečny Dagmary tadyhle, strýc Rostislav. Co máte dobrého?

Muž (otočí se ke slečně Dagmarě): Mluvila jste pouze o své tetičce.

Dívka: Správně. Strýc Rostislav je už rok po smrti. Strýčku, kolikrát jsem vám říkala, abyste tohle nedělal. Jednou provždy jsem vám to zakázala a vy neposloucháte!

Rostislav: Dobře, dobře. Věděl jsem, že nemáš srdce, Dagmaro!

Dívka: To je moje věc a teď se vraťte do hrobu, strýčku.

Rostislav: Měla bys myslet na to, co bude, Dagmaro. Život je před tebou. Taky je tam někde smrt, to je pravda, ale před tebou je život.

Dívka: Jděte okamžitě pryč, strýče. Zase to z vás táhne. Strýček byl totiž ožrala. Podlehl tomu kopnutí po jednom večírku. Ožral se tam tak, že třískal celý večer pěstí do stolu a stůl ho musel kopnout, i když snad měl v plánu někoho jiného.

Strýc (smutně odchází): Co – byl jsem ožrala – jsem ožrala a jakej! V hrobě se to nádherně chlastá, nikdo ti nic nevyčítá. Jenom ta hloupá kocovina – hubu plnou hlíny, ani vyblít se nemůžeš. Jenže teď už je to lepší.

Strýc odejde.

Dívka: Tak v neděli přijďte, Jindřichu, budu se velice těšit.

Muž: Kdo tam ještě bude?

Dívka: Pokusím se přemluvit tetičku, aby pozvala jenom vás.

Muž: Tetička je bohatá?

Dívka: Nesmírně. Mezi námi – mám takové tušení, že v neděli ji stůl kopne.

Muž: Říkáte to nějak radostně.

Dívka: Všichni přece víme, že někoho stůl kopne a vždycky se tam scházíme, je to ta naše zvláštní veselost, chcete-li. Koneckonců – nikdo vás nenutí, abyste pozvání přijal. Ale bude se dědit.

Rostislav (objeví se znovu): A všimněte si dobře, mladý muži, kdo v tomhle městečku nosí moje květované kšandy... pan lékárník!

Hlas: Rostislave! Máš nalito!

Rostislav: Tak tě pic, podvodníci – chlastám dneska s hrobníkem. Kope vedle mne hrob. Hrobníku! Jak dlouhý je hrob, který kopeš?

Hlas: Asi tak metr padesát.

Rostislav: A jak hluboký?

Hlas: Asi tak metr padesát.

Rostislav: A jak je široký hrob, který kopeš?

Muž (překvapeně): Čtverec.

Rostislav: Á – to jsou rozměry naší tetičky – nakloní se důvěrně k muži – tetička je totiž krychlička.

(Odejde).

Muž: Ale jak se to hrobník dověděl?

Divka: Hrobník a stůl jsou jedna ruka. Povídá se, že hrobník je čaroděj. A pak se taky povídá, že hrobník ten stůl naší tetičce prodal. Neměl prej na chlast, nebo co. Vy máte strach?

Muž: Teď už ne, když vím koho stůl kopne, ale nechtěl bych být při tom. Před námi je smrt, co se život nazývá je za námi, nebo jak jste to říkala. A co je s tím strýcem Rostislavem? Vždyť jste říkala, že umřel – a on tu chlastá.

Divka: On měl už strejček za živa vždycky nějaký zvláštnosti. Povídá se všelicos. Ale ať je to jak je to – je to nenapravitelně vožrala.

Rostislav (objeví se): Já ti to vysvětlím, Dagmarko... jak víš, vždycky jsem bejval tvrdohlavej. Umínil jsem si, že tady prochlastám všechen rodinné majetek. A já – jak si něco umíním, tak od toho neupustím. Jenže rodinné majetek je strašně velikej – řekl bych neprochlastatelnej – my jsme mladěj muži bejvali zavedená firma, my měli koně, kočáry, lesy, soukromej golf – rybník s kapřima – a já to prostě za živa nestačil prochlastat. A jsem holt tak umíněnej dědek, že ta moje umíněnost je silnější než tlení. Já netlim. Já vám nezetlim, dokud to neprochlastám. Nesypu se – netlim – no. Masíčko ještě drží, kostičky, zaplaťpánbu taky. Hrobník je kamarád – ten taky chlastá – a má pro mě pochopení – místo toho, co by mě zasypal, udělal mi do hrobu dvířka a schůdky. Dole to máme krásný, máme tam flašky na poliče, hrobník nosí nový a plný a máme tam mapu světa a cestujeme, všera jsme byli v Africe... mám to tam jak v pokojíčku, máme tam inventární seznam toho, co ještě můžem prochlastat – půl koně a plovárnu a chlastáme spolu.

Mladěj muži... Dagmara se mejlí... říká... to co je před náma je smrt... život je to, co je za náma... Dagmara se mejlí... když nebudete tvrdohlavej... zetlíte... Nestačí bejt tvrdohlavej. Umřít můžete, ale musíte mít holt něco, co je silnější, než tlení. A potom eště – musíte mít kamaráda hrobníka, kterej vás pochopí a kterej vám udělá do hrobu dvířka a schůdečky místo toho, co by vás zasypal...

Muž: Vážený pane Rostislave – jednak nejste oholen, jednak je z vás cítit alkohol, jednak jste otrhán, jednak máte zvrácený a neslušný názory, jednak Dagmaro pojď a jednak jste mrtvej.

Muž a dívka odejdou.

Rostislav: ... mrtvej... mrtvej... to není tak jistý, že sem mrtvej ty vole na-foukanej, nic nepochopili... hrobníku... nic... absolutně nic nepochopili... hrobníku... jim žádný schůdečky, žádný dvířka, pěkně zasypat... nic nepochopili, sráč jeden blbej... jednak nejsem oholen... zetlíš...

Netrpělivý hlas hrobníka: Tak Rošto!

Rostislav: Už... už... nic nepochopili...

JITKA ZELENKOVÁ
FOTO PAVEL JASANSKÝ

ALENA TICHÁ

Paní Tichá má doma ve skřínce hromádku vlastních podepsaných fotografií. „Tohle rozdávám po koncertech,“ říká a já se pro jistotu ptám ještě jednou, jakže to přesně myslí. Když jsem jí pak vysvětlil, že ostatní zpěváci prostřednictvím spolupracovníků svá foto na koncertech prodávají, tu za tři, tu za pět korun, a mají pak z prodeje příjmy někdy vyšší než samotné honoráře za vystoupení, byla překvapena. Ona tyhlety „figle“ nezná. Není „obrněna“ ma-nažéry a producenty a publicisty, jenom manžel jí občas pomáhá něco zařídit, vše ostatní spočívá na ní. Dokonce i doprovodnou skupinu kolem sebe soustředila, stará se o noty, o cestovní záležitosti, probírá se nabídkami. Jak lze při tomto shonu ještě zpívat? První krok už byl vyřešen – začátkem února si vzala mladá brněnská učitelka ve škole neplacené volno a věnuje se jen tomu, co bylo dříve koníčkem. Jednou tomu zase bude naopak, pro Alenu Tichou je kantořina povoláním a zpěv zálibou, vytržením ze všedního života, a za nějaký čas tedy znovu předstoupí před žáky.

V Brně se dá udělat pěvecká kariéra. Jenže se na to musí přes Prahu nebo přes Bratislavu. Ulrychovci se prosadili prostřednictvím Prahy, Aleně Tiché zase pomohla Bratislava. Ještě dnes je majitelka desátého místa v anketě o Zlatého slavíka populárnější na Slovensku, kde ji berou jako „svoji“. Příčinu lze najít snadno – v publicitě. V Brně už Alena Tichá natáčela nějaký ten rok, čas od času se něco odvysílalo – a to je pro průlom nové zpěvačky málo. V roce 1967 však slovenská televize uvedla písňovou soutěž slovenské tvorby Vyberte si piesničku, v níž zpěváky doprovázel orchestr Gustava Bromma. Alena s ním tehdy spolupracovala a dostala v soutěži jednu pěveckou příležitost. Nevyhrála, avšak diváci i bratislavští lidé od hudby si jí všimli a zůstali jí věrni dodnes. Natočila řadu snímků, např. původní tvorbu Ivana Horvátha, a pak přišla další vydatná pomoc – televizní Malá hitparáda. Pořad dosti problematický, nicméně pro Alenu Tichou značně užitečný. Zpívala zde Tie dni, slovenskou verzi světového hitu Those Were the Days, a dostala se prvně do Top 20. Pak tu měla verzi vítězné eurovizní písně Boom-Bang-A-Bang a zase velký hit: Primabalerinu z repertoáru Siw Malmkvist. A letos v červnu sice Alena Tichá zpívá na Pressefeste v NDR, avšak v Malé hitparádě ji zastoupí nahrávka známého hitu Mireille Mathieu Ta-ra-ta-ting. To už se „rozhoupala“ i česká studia. V Pantonu vyšla Aleně Tiché úspěšná deska s tituly Harlekýn (opět z repertoáru Švédky Siw Malmkvist) a Louč, v Discantu se s Jiřím Duchoněm podílela na vůbec nejúspěšnější desce této firmy Volá trubky hlas, v Supraphonu, který s ní nyní uzavřel exkluzivní smlouvu, se objevila novinka Umluva s panenkou a upravená lidová píseň A ja taká dzivočka. Ale pořád to jsou jen takové kapky a nikoliv pořádný deštík. Jinými slovy: Alena Tichá je zatím mnohem populárnější než její desky (vyšlo jich celkem asi osm), což zvěštuje, že zádrhele jsou v dramaturgii, publicitě i „časování“ snímků – a právě v tom má asi Brno resp. Praha svůj dluh proti Bratislavě, která jí stále ještě nejvíce pomáhá. Vezměte třeba takovou maličkost: při vyslovení jména Aleny Tiché málokdo zapomene dodat něco o její atraktivní tváři, avšak na obalu její poslední supraphonské desky se objeví pán s trumpetou, neboli bandleader Václav Hybš. Nic proti němu, vlastní obal si zaslouží, ale jistě by se lépe uplatnil třeba u nějaké jím natočené instrumentálky, než na vizitce pohledné dámy.

Aleně Tiché chodí denně až 100 dopisů, většinou se slovenským razítkem. Jak z listů vyplývá, ve zpěvačce vidí romantický typ a do jisté míry ji přirovnávají k Yvettě Simonové, i když věk samozřejmě hovoří pro Alenu: narodila se 11. dubna 1944 v Gottwaldově. V městě obuvi však dlouho nepobyla a už za rok byl jejím domovem Nový Jičín. Na SVVŠ zpívala se skupinou, po maturitě odešla studovat filosofii do Olomouce a o rok později přestoupila na pedagogický institut v Brně. V zdejší Rozmarýnu obsadila třetí místo v soutěži talentů a dostala se do televize, kde zpívala neodbytnou píseň tehdejší doby Normálně. Spolupracovala s orchestrem AB, objevila se znovu v televizi s Jiřím Danešem a s Mirko Foretem natočila prvou významnou píseň, která se dostala na desky: Talisman. Avšak opravdu se o ní začalo vědět až díky Bratislavě. Ne každý má právo se zlobit na Malou hitparádu ...

JAROMÍR TŮMA

FOTO JOSEF TICHÝ

ZÁŘÍ

HUDBA: JAROSLAV UHLÍŘ

TEXT: ZDENĚK SVĚRAK

Moderato
E^b *Cmi* *Cmi* *Cmi* *Fmi7*

Zá - ří, zá - ří, na lé - to jde stá - ří, zla - té slunce
B^b7 *E^b* *A^b* *E^b* *B^b* *E^b*

zá - ří ma - lát - ně a sú - na - vou. Zá - ci,
Cmi *Cmi* *Cmi* *Fmi7* *B^b7*

zá - ci ve slo - ho - vé prá - ci píšou jak nám ptá - ci
E^b *A^b* *E^b* *E^b7* *A^b* *F7*

mi - zí nad hla - vou. Švestky se mo - dra - jí,
E^b *Cmi* *Fmi7* *B^b7* *E^b*

ja - bl - ka slád - nou, podzim jde po kra - ji. ryb - ní - ky
E^b7 *A^b* *F* *E^b* *Cmi*

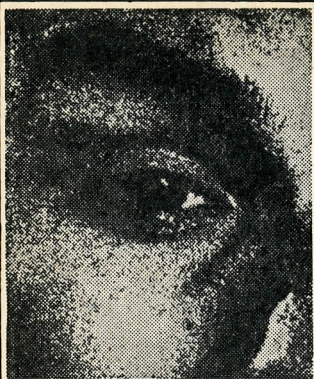
chladnou. Za - chyt se pa - voučku hedváb - nou ni - tí.
Fmi *F7* *B^b7* *E^b*

u - lét - ni pod - zí - mu, ne - bo tě chy - tí. Zá - ří,
Cmi *Cmi* *Cmi* *Fmi*

zá - ří, na lé - to jde stá - ří. zla - té slunce
B^b *E^b* *A^b* *E^b*

zá - ří ma - lát - ně a sú - na - vou...

MISTŘI ČERNÉHO HUMORU

V.

PŘIPRAVUJE
JIŘÍ MULAČ

Dalším autorem našeho seriálu je Jean Maria Mathias Philippe Auguste hrabě Villiers de l'Isle — Adam (1838—1889). Málokdo ze spisovatelů se může pochlubit tak košatým jménem, málokdo v sobě spojuje tolik protikladných rysů jako on: potomek slavného aristokratického rodu, doloženého už v jedenáctém století, i „prokletý“ básník, který se oženil se služkou, katolický mystik i obdivovatel Hegelovy filosofie, konzervativní monarchista i spolupracovník levicového listu *Tribun lidu*, rozčtli-věly snílek i krutý ironik — a podle Šaldovy zkratkové charakteristiky — „poslední romantik a první symbolista, geniální romanopisec a povídkář, mstící na šosácích svůj zhrzený sen, cosi jako francouzský Poe“.

Villiersův život je věčným koloběhem bídy (dokonce prý někdy neměl ani na byt a přespával v parcích), nejdramatičtější dobrodružství se však odehrávají pod klenbou jeho mozku (jak praví jeho přítel Baudelaire). Kdo má zájem o hlubší poznání tohoto snad největšího básníka francouzské prózy, nechť si přečte první kompletní překlad Krutých povídek, který asi přede dvěma roky vydal Odeon, nebo loňský mladofrontovní výbor *Noc pod gilotinou*.

Hnací silou Villiersova černého humoru je odpor k šosáctví, umocněný ostrým smyslem pro absurditu. V povídkovém cyklu *Tribulat Bonhommet* vytvořil autor nadčasový typ prospěchářského frázisty, který škrtí labutě, aby z nich vymámil zpěv, a v slepé ne-návisi ke všemu, co přesahuje jeho duševní obzor, podává „originální“ návrh na vyhubení umělců. A tak by dnešní část seriálu mohla mít podtitul: černý humor jako jedna z forem společenské kritiky.

ŠKRTIČ LABUTÍ

*Labuť rozumějí
znamením
VICTOR HUGO,
UBOŽÁCI*

Náš proslulý přítel doktor Tribulat Bonhomet, který stále pátral v přírodovědeckých knihách, se nakonec dozvěděl, že „labuť hezky zpívá, než zemře“. A vskutku (přiznal se nám ještě nedávno), od té doby, co poslouchá tento zpěv, pomáhá mu to snášet životní zklamání a jakákoli jiná hudba mu teď připadá jako pouhý rámus, „wagnerovština“.

„Jak se dostal k takovému amatérskému povyražení?“

Takto:

V okolí velmi starého, opevněného města, kde bydlí, objevil ten zkušený stařec jednoho dne dávný posvátný rybník, skrytý pod hustými větvemi velkých stromů na okraji staletého zpustlého parku – na jeho tmavém zrcadle klouzalo dvanáct nebo patnáct klidných labutí – a studoval pečlivě přístup k vodě, uvažoval o vzdálenostech, všiml si obzvláště černé labuť, jejich hlídače; spala, ztracena v slunečním paprsku.

Černá labuť bděla každou noc s očima dokořán, držíc v dlouhém růžovém zobáku hladký kamínek, a při nejmenší známce, prozrazující, že jejím svěřencům hrozí nebezpečí, vymrštila krk a vrhla ten poplašný oblázek doprostřed bílého kruhu spících družek. A hejno s černou labutí odlétlo na toto znamení tmavou nocí do hlubokých alejí, k nějakým vzdáleným trávníkům, nebo ke kašně obrážející šedé sochy, či k jinému útulku, který si dobře pamatovaly. A Bonhomet je dlouze, mlčky pozoroval, ba usmíval se nad nimi. Nesnil snad jako dokonalý diletant, že se jeho uši brzy pokochají posledním zpěvem labutí?

Leckdy tedy – kolem půlnoci odbíjející z podzimní noci bez lune – Bonhomet náhle vstal, sužován nespavostí, a oblékl se podivně na ten koncert, po němž znovu zatoužil. Ten obrovský kostnatý doktor si obul velikánské okované gumové boty, které přecházely beze švu v široký nepromokavý kabátec, také řádně podšitý, na ruce si vzal rukavice z oceli zdobené erbem, pocházely z nějakého středověkého brnění (koupil je za osmatřicet poctivých sou u obchodníka starožitnostmi, celý šťastný – pošetilá záliba!). A takto oblečen, nasadil si svůj široký moderní klobouk, sfoukl lampu, sešel dolů, a jakmile dal klíč do kapsy, kráčel pokojně městečkem k okraji opuštěného parku.

Zakrátko se pustil po temných stezkách k útulku svých oblíbených zpěváků – k rybníku, jehož mělká a na všech místech prozkoumaná voda mu sahala nanejvýš po pás. Jakmile pod klenbami z listí, které sousedily s břehy, začal šípat po suchých větvích, šel velmi opatrně. Když došel až na břeh rybníka, strčil tam pomalu, polehoučku a dočista bez hluku nohu ve vysoké botě, pak druhou – a kráčel vodou s neslýchanou opatrností, tak neslýchanou, že téměř ani nedýchal; jako vášnivý ctitel hudby, když má zaznít očekávaná kavatina. Potřeboval obvykle dvě až půltřetí hodiny, než ušel těch dvacet kroků, které

ho dělily od jeho drahých virtuosů, tak se strachoval, že vyleká citlivou bdělost černého hlídače. Vánek z bezhvězdného nebe hýbal žalostně vysokými větvemi kolem rybníka: – Bonhometa se však nedal rušit tajemným šelestěním a postupoval nepozorovatelně a tak dobře, že kolem třetí hodiny ranní stál na půl kroku od černé labutě, aniž ho viděla, aniž poznala podle nějaké známky, že je zde.

A milý doktor se ve tmě usmíval a lehce, lehýnce škrábal narušený povrch vody před hlídačem, ba sotva se ho dotýkal špičkou svého středověkého ukazováku. Škrábal tak jemně, že černá labuť byla sice udivena, ale nepovažovala toto nejasné poplašené znamení za tak důležité, aby kvůli tomu vrhla kamínek. Naslouchala. Za nějakou chvíli ovládla její instinkt představa nebezpečí a její srdce, ach, její ubohé prosté srdce začalo strašně bušit: – což Bonhometa plnilo jásotem.

A ty krásné labutě, vyrušené z hlubokého spánku údery hlídačova srdce, vytahovaly vlnivě jedna po druhé hlavy zpod svých bledých, stříbrných křídel – a pod tíživým Bonhometovým stínem v nich procítalo jakési nejasné vědomí o smrtelném nebezpečí, které jim hrozí; zmocňovala se jich poznenáhlu úzkost. Trpěly však ve své neskonale jemnosti mlčky jako hlídač – nemohly vzlétnout, protože černá labuť nevrhla kamínek! A všechna srdce těch bílých psanců začala bít údery temné agónie – srozumitelnými a zřetelnými pro uchvácený sluch znamenitého doktora, který dobře věděl, jak na ně vnítilně působí pouhá jeho blízkost, a kochal se s pocitem líbezného svědění vši tou hrůzou, jakou v nich budila jeho nehybnost.

„Jak je sladké povzbuzovat umělce!“ říkal si tichounce.

Tato extáze, kterou by byl nedal ani za království, trvala asi tři čtvrti hodiny. Náhle proklouzl mezi větvemi paprsek jitřenky a osvětlil znenadání Bonhometa, černé vody a labutě s očima plnými snů. Hlídač, hrůzou celý bez sebe při této podívané, vrhl kámen... Příliš pozdě! Se strašným výkřikem, který jako by odhalil jeho sirupový úsměv, vrhl se Bonhometa mezi posvátné ptáky, drápy zdvižené, paže natažené. A jak rychle se sevřely železné prsty toho moderního hrdiny: promáčkly nebo zlomily cudné, sněhobílé krky dvou tří zpěváků ještě před zářivým vzletem ostatních ptáků-básníků.

A tu duše umírajících labutí, zapomínajíc na milého doktora, stoupala k neznámým nebesům jako zpěv nesmrtelné naděje, vykoupení a lásky.

Rozumný doktor se usmíval této přemrštěné citlivosti, z níž jako vážný znalec ráčil vychutnat jen jedno jediné: TĚMBR. Oceňoval z hudebního hlediska jen zvláštní sladkost t ě m b r u těch sympatických hlasů, které vokalizují smrt jako melodii.

Bonhometa s očima zavřenýma vdechoval ve svém srdci jeho harmonické záchvěvy: a pak, vrávoraje jako v křeči, vrhl se na břeh, padl do trávy a lehl si naznak ve svém teploučkém, nepromokavém oděvu.

A tam tento mecenáš naší éry, pohřížen do rozkošnické malátnosti, vychutnával znovu v hloubi duše vzpomínku na líbezný zpěv svých drahých umělců, i když poskvrněný vznešeností, která už podle jeho mínění vyšla z módy.

Vstřebáváje svou komatózní extázi, přezvykoval takto pokojně až do východu slunce ten vybraný dojem, který si z toho všeho odnesl.

Přeložil JOSEF HEYDUK

NÁVRH DR. TRIBULATA BONHOMETA NA VYUŽITÍ ZEMĚTŘESNÍ

Když Pharamond získal královskou korunu, byla Francie pouhou bažinatou pustinou, hodící se mnohem více k rejí divokých kachen... než k řádnému chodu konstitučního zřízení.

MODERNÍ FILOSOF

Dokážeme vymezit území fantazie, kde stojíme jako ... domečky z karet? Když jsme oslavili naivní tradice svých předků – konec masopustu, při čemž je mládež jako u vytržení – tu po příjezdu večerních vlaků, zrovna ve chvíli, kdy se chystáme jít spat, vtrhnou do hal nej přednějších hotelů v našem hlavním městě zástupy nadmíru lehce oblečených lidí (některé dámy dohnal strach až k nemravnosti); portýři mají dojem, že jsou obětí halucinace – nebo jakési periferní maškarády – a zírají na ten špektákl s ústy dokořán. Zatím kdosi zalarmoval strážce pořádku – který je nám nadevše kromě života – a ti okamžitě přiběhnou v domnění, že jde o další provokaci anarchistických živlů; rozpačitě si hladí bradku, na půl ucha poslouchají, co si vykládají rozrušení cestující, a vrhají po nich podezíravé pohledy.

Když jiskrové depeše z jihu donutily každého z nás kapitulovat před skutečností, opravdu, jen si přiznejme, že jsme si s tím nevěděli rady. Jako bychom se najednou octli přímo ve středověku!

Jak je možné, že se v naší konstituční, spořádané civilizaci ještě vyskytují takové melodramatické jevy? Není to proti zdravému rozumu? Živelní pohromy už dneska ztratily smysl, je to přežitek. Co vůbec znamenají? Nic! Jen zbytečně dráždí ustálené mínění a zasluhují si okamžitou likvidaci. Jakže! V našem osvětleném století nemůže šest tisíc většinou ctilodných osob jít do přírody bez obav, že je zčistajasna rozmáčknu nevypočitatelné otřesy půdy ... Domnívám se, že to do jisté míry zavání zpátečnictvím.

Jak ty otřesy usměrnit, jak jim, abych tak řekl, nasadit náhubek? Jak to navléknout, aby se staly předmětem administrativního řízení ...? Nelze se vymlouvat, je třeba jednat.

Jinak by Věda, alfa i omega naší éry, nakonec vypadala jako vábnička a my jako hříčky Nebeského mechanismu. To ovšem nemůžeme připustit.

Podzemí jistých sopečných oblastí prý ztěžuje průzkum, jehož význam nemíním podceňovat, ale jak dlouho ještě budeme vydáni na milost a nemilost případným rozmarům sirovodíku? Vždyť nám jde o život! Nebylo by vhodnější přistoupit na návrh zkušených vědců, kteří chtějí navrtat Vesuv, aby ulevili planetě, trpící nadýmáním?

To je otázka.

Na celé věci je však nejhorší, že ve velkoměstech tolerujeme – nevím, z jakého důvodu (snad proto, že jde o „umělce“?) – řadu lidí, kteří si myslí, že jim nemístné žerty naší planety dávají právo vysmívat se Pokroku, a současně se nám snaží namluvit, že neovládatelné záchvěvy zemské kůry v Itálii dokazují existenci nějakých tajemných Sil, které se škodolibě vměšují do našich záležitostí. – Ano, ano, právě tahle směšná myšlenka se skrývá za narážkami

i zámlkami některých listů! Ale my jsme je prohlédli . . . to se ví, vidíme jim až do žaludku!

Tihle mizerní slovíčkáři totiž věčně myslí postaru: jejich zpátečnické ná-zory by nás zavedly až ke královským povalečům, k právu první noci a k inkvi-zici – jsou metlou naší společnosti. Nepopírám, že jim udělujeme řady, že je zahrnujeme zlatem, že jim na každém kroku projevujeme obdiv a bouřlivé sympatie; ale v hloubi duše jimi pohrdáme, máme k nim odpor jako k blátu na botách. Kdyby základem naší existence a naší éry nebyl smysl pro zachová-ní míry, už dávno bychom je umlátili klackem. Jenomže to by bylo příliš drastické!

Měli bychom je na cestě za strašnou smrtí nenápadně postrčit – a pak si klidně umýt ruce. Domnívám se, že všichni uvítají, když to, po čem tajně touží, vyslovím naplno. Napadlo mě svěřit ty lidi matce Přírodě; stejně se tváří, jako by s ní byli jedna ruka.

Předkládám tedy tento návrh:

Pan Eve del Rio nám ráčil oznámit svou předpověď a událost ze 2. t. m. ji bohužel potvrdila až do puntíku. Ještě jednou zneužijeme jeho laskavosti a požádáme ho, aby nám sdělil, které období považuje za nejkritičtější a které území za nejpodězřelejší vzhledem k nějakému blízkému a co možná nejprud-šimu Zemětřesení.

Až nám to ten moderní Jonáš oznámí, navrhuji postavit na nejohroženěj-ším místě velké budovy se žulovou střechou. Po dokončení stavby navrhuji přesvědčivými, sladounkými lichotkami (ovládáme je bohudík přímo mistrov-sky!) přimět k přestěhování celou tlupu takzvaných Snílků, které shovívavý Platón chtěl dát ověnit růžemi a vykázat za brány Republiky.

Náhodnost katastrofy by nás uchránila před zákonným postihem za jejich vyhubení.

Poskytli bychom jim komfortní, přímo nádherné ubytování se širokými obzo-ry, slunečními západy, prostitutkami, hvězdami, mořskými útesy, myrtou, vy-braným vínem, romány, květy, ptactvem, tedy prostředím, odkud tito pánové čer-pají všechny své nechutné fantasmagorie. Odmítají-li uznat, co je samozřej-mé, a umíněně věří v Tajemství, ať tedy jsou tomuto Tajemství vydáni na-pospas!

Ve chvíli, kdy to budou nejméně čekat, se ozve
prprááásk!!!

a budeme je mít z krku! A když se o tom dozvíme, spokojeně si zamneme ruce a popřejeme jim šťastnou cestu do podsvětí.

Takhle se nám podaří využít a zracionalizovat periodické zásahy Absurdna, poslední křeče slepých přírodních sil... Similia similibus.

Při kalkulaci bychom zjistili, že by to bylo ekonomicky výhodné: materiál by zůstal na zemském povrchu, a proto bychom tento způsob společenské očisty mohli čas od času opakovat.

Zmíněné radikální řešení jsem navrhl po zralé úvaze. Na důkaz toho, že mám pravdu, nakonec uvádím: kdybychom si měli vybrat mezi šesti ti-síci ctihodných osob, rozdrčených při poslední kata-strofě, a šesti tisíci pisálky – kdo z NÁS by zaváhal...
(Přeložil JIŘÍ MULAČ)

ZUM, ZUM, ZUM

ZPÍVÁ HANA ZAGOROVÁ

HUDBA: BRUNO CANFONA / TEXT: ANTONIO AMURRI

©BY EDIZIONE CURCI – MILANO

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

E^b *B^{b7}*

1. Má lí-pa má sváteční den. Na lípě se veselka chys-tá. A
lí-pa má sváteční den. Na lípě se veselka chys-tá. A

E^b *B^{b7}*

blízko už nebudou mís-ta. Hoj včel se slítá a lí-pa jej vítá,
blízko už nebudou mís-ta. Stůl pl-ný jíd-la a stříbr-ná křídla,

E^b *B^{b7}* *E^b*

zum zum zum zum zum zumzumzum včelí pár se po-lí-bí a lí-pa
všechny lou-ky o-si-ří a lí-pa

E^b *B^{b7}* *E^b*

já-sá, čme-lák lás-ku přislí-bí a bzu-čí pí-seň bez chy-
já-sá, dneš-ní den se pro-hý-ří a u-snou rá-no ve čty-

B^{b7} *E^b* *B^{b7}*

by a bzučí pí-seň bez chy-by a všichni sním, zumzum zum zum zumzum
ři a usnou rá-no ve čty-ři, a já to vím, *B^{b7}*

E^b *B^{b7}* *E^b*

zum zum zumzumzum zum zum zumzum zum. Tu-lák spí tam v ose-
ní, a taj-ně dou-fá, *B^{b7}* že se ži-vot pozmě-ní a že se zá-hy o-že-
B^{b7} *E^b* *B^{b7}*

ní, a že se zá-hy o-že-ní, a všichni sním, zumzum zum zum zum zum zum
E^b *B^{b7}* *E^b*

zum zum zum zum zum zum zum zum zum zum zum zum zum zum.
E^b *B^{b7}* *E^b*

2. Má zum zum zum zum zum zum zum zum zum zum zum zum
H7 *B^{b7}* *E^b*

zum zum zum zum z zum zum.

NEZNÁMÁ DÍVKA

HUDBA, TEXT A ZPÍVÁ MILAN KLIPEC

© PANTON, PRAHA 1970

FOTO JASANSKÝ

Tempo di slop

Dmi *C* *Dmi* *C*

1. Svoji lásku zaho-dil, když sní večer špatně pochodil, zů-sta-
2. No-sí dívce květi-ny, má strach aby ne-byl je-di-ný: pro-to

F *C* *Bb* *A* *Dmi* *C*

la jen zku-še-nost, jak za-čít má. A z ní tě-žil víc, než rok. Než mu
chodí k jejím ok-nům ve-čer stát. Až se jednou na-ho-dí, pozná

Dmi *C* *F* *C* *A*

je-ho pý-chu sebral sok, do ces-ty mu ve-šla dív-ka ne-zná-
o-myl, lás-ku za-ho-dí, po-tom ce-lej rok si bu-de za-se

D *E* *A* *F#mi*

má. - 1. On u-trá-cí, ne-vní má, le-gra-cí si nevší-
lhát. la la la la la la la la la la

Hmi *E* *A* *E* *A*

má, všechno há-zí za hla-vu a ne-cej-tí ú-na-vu pro
la la la la la la la la la la la la

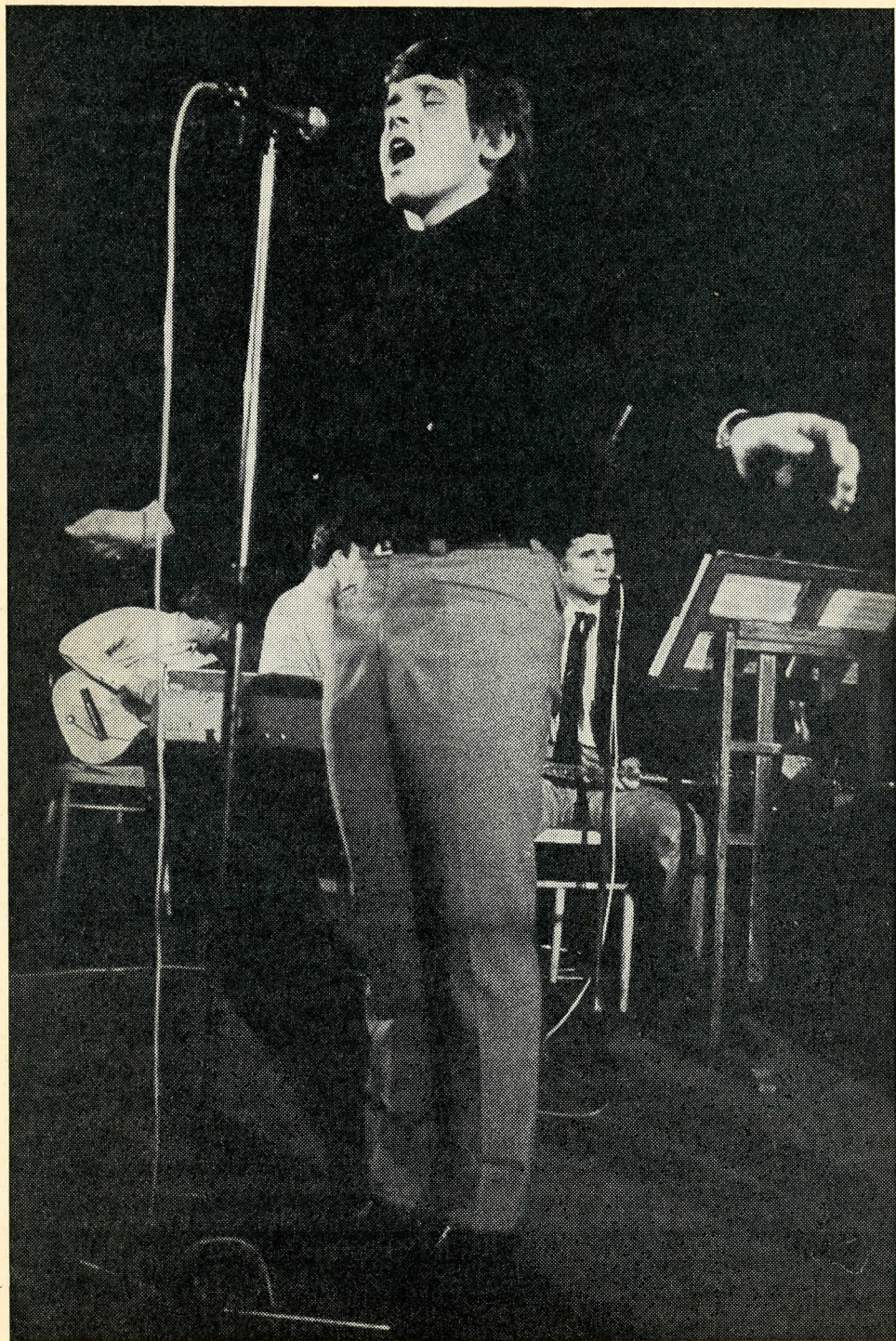
G *A* *G* *A* *1. A* *2. A* *Rep. D.S. al Coda*

dív-ku svou ne-zná-mou. La la la

CODA *G* *A* *E* *A* *F#mi* *Hmi*

la la la la la la la la la la la la la la

BÁSNÍCI A SEDLÁCI

REVIZOR V ŠANTÁNU

UVEDL SEMAFOR

FOTO VILÉM SOCHŮREK

PÍSEŇ PRO VÁS

ZPIVAJÍ MARTA
A TENA ELEFTERIADU
© PANTON, PRAHA 1970
FOTO SOCHŮREK

Slow beat

1. Vám píseň zpívám, pár dnů tu bý-vám, - z krátkého týd - ne
2.3. Vám píseň zpívám, pár dnů tu bý-vám, - s krajinou z rá - na

snídám - rá - na slu-nečná. - Ú - vo-zů se ptá-vám -
splývá, - v ní jsem zbytečná. - Blá-ho-vé sny spřádám,

s láskou proč tu stávám, - uprostřed blá-ta hlí-dám - slůvka
s láskou se tu há-dám - uprostřed blá-ta bý-vám - kloužím

zbytečná. Stí-ny jdou mi, jdou mi, jdou mi v patách
neteč-ná. Sl-zy jdou mi, jdou mi, jdou mi v patách

bloudě- ní. Stí-ny jdou mi, jdou mi, jdou mi - hledat
bloudě- ní. Sl- zy jdou mi, jdou mi, jdou mi - a nic

zname-ní. - Kde jste rá-no, rá- no stál, - dnešní rá- no, rá- no
nezmě-ní. Snad se plá-če, plá-če bál, - rá- no plá- če, plá- če
nezmě-ní, že tu rá-no, rá- no stál, kdo se plá- če, plá- če

stál, nehyb- ný prý jste se ptal, jak se dojde k nám -
bál, nehyb- ný hlas, co se ptal, jak se dojde k nám. -
bál, nehyb- ný, stromů se ptal, jak se

dojde k nám, - jak se dojde k nám, - jak se dojde k nám.

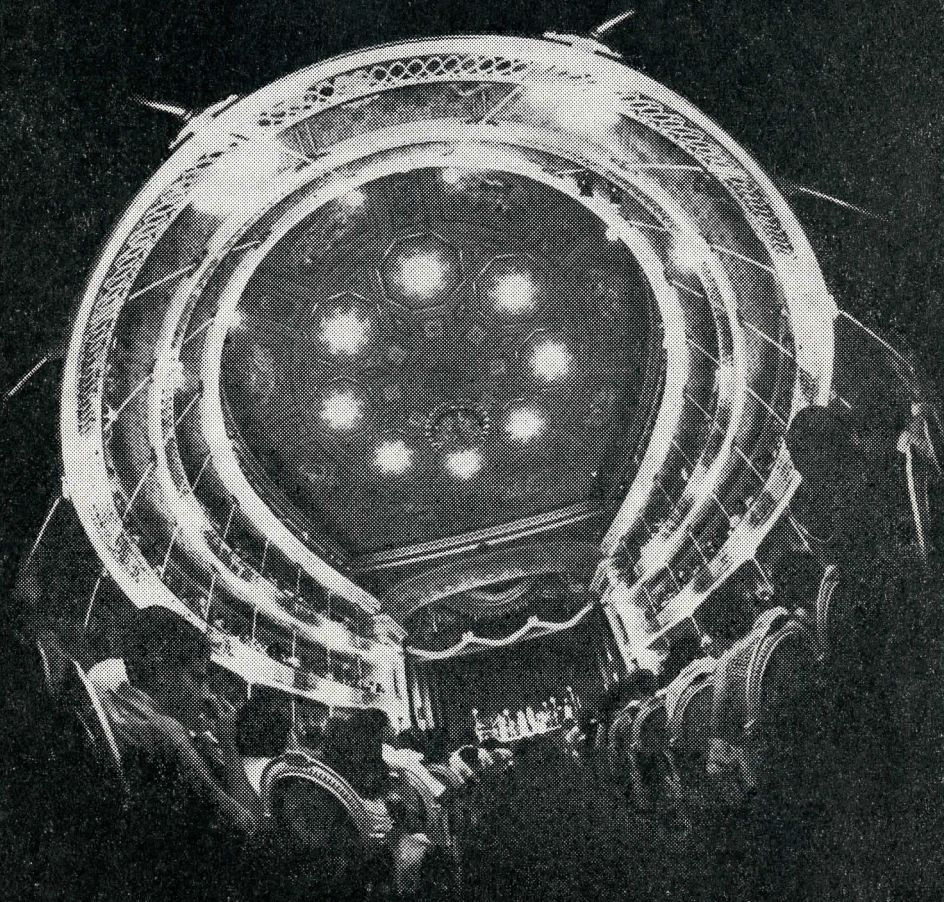

Eva Pilarová

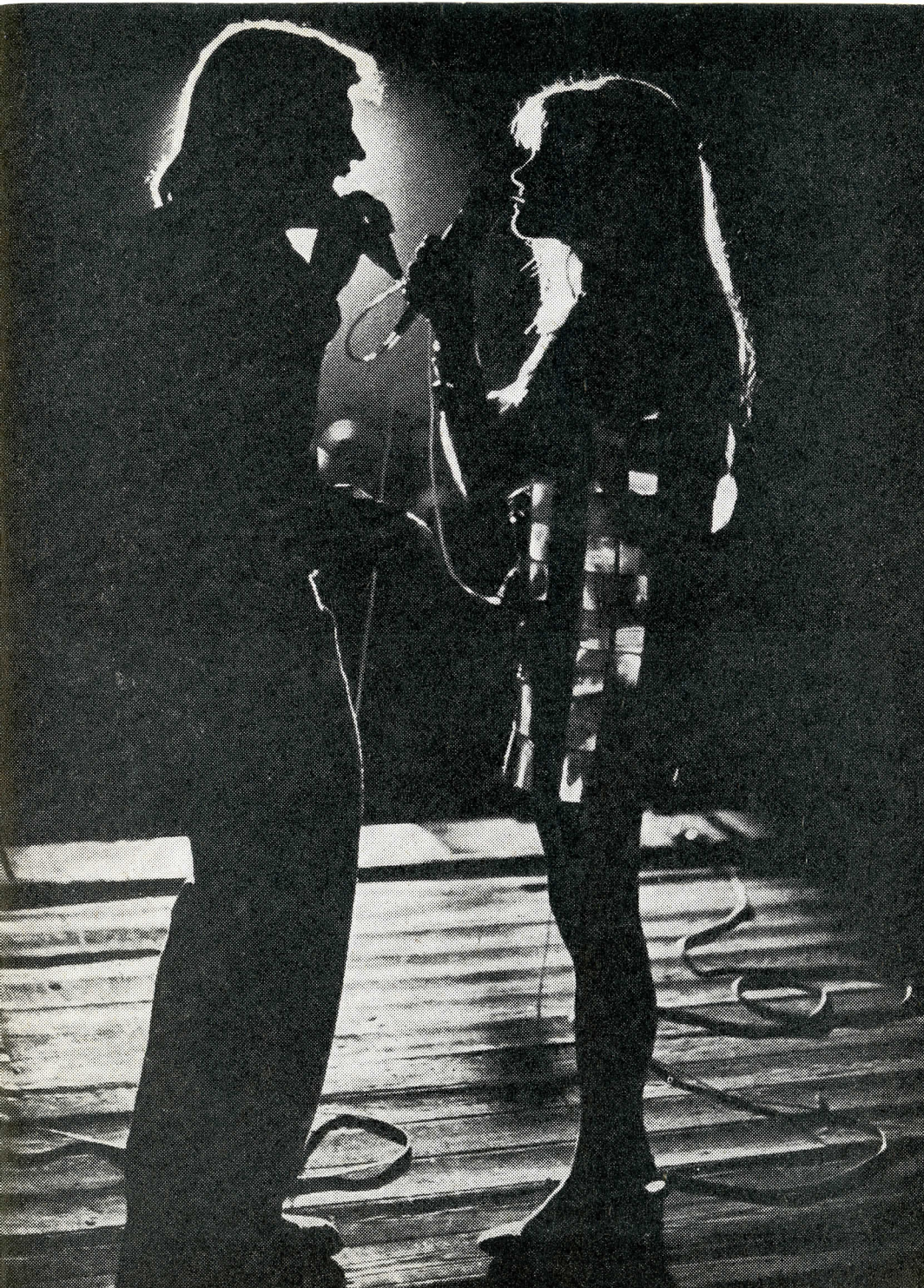
NA KUBĚ

FOTOGRAFIE PAVEL JASANSKÝ

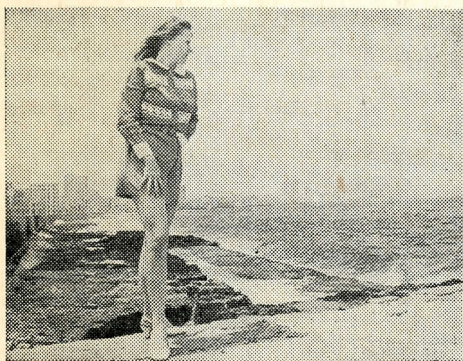

EVA PILAROVÁ A JAROMÍR MAYER DOPROVÁZENI SKUPINOU EMINENT
USPOŘÁDALI V DUBNU MĚSÍČNÍ TURNÉ PO KUBĚ.
SNÍMEK Z DIVADLA V ORIENTE

PLAKÁT NA PŘEDSTAVENÍ EVY PILAROVÉ
HAVANSKÉ DIVADLO MELLA PŘED ZAČÁTKEM VEČERNÍHO KONCERTU

KONČÍ DIVADLO

HUDBA: JIŘÍ ŠLITR

TEXT: JIŘÍ SUCHÝ

Všechno vřdycky dobře do- pad-lo, - končí den a končí di-vad-
lo. Mů- ry a noční ptá-ci - už si šli hledat prá- ci
a slunce v tůň-ce vychlad-lo. Sen o kou-
zelným verpán- ku, vlou- dí se dě-tem do spán- ku.
1 Tmou temnou do-mů spěchám, všem o-puš- těným střechám
ko- či-čí lar-go nechám hrát. - A rá- no
světlo denní mě v rámci pro-bu-ze- ní do-nutí tiše za-zpí-
vat. *D.S. al^f* CODA *E^bmi G^{dim} A^{b7} A⁷ D^b* La ...

WHISKY DOPITA

HUDBA: JIŘÍ ŠLITR

TEXT: JIŘÍ SUCHÝ

Whisky do-pi-ta. Prach a ko-py-ta stád.

1 Jes-sii dojí-má každej kdo ji má rád. 1 Kovbojům je

tahle skvav milej-ší než stádo krav, buď mě dare-bo miluj ane-bo

plav. 1 Johnny po rá-nu na ni v šantánu káp. 1

Jessie vidě-la, že je docela chlap. He-le pojd' sem,

Os-ka-re, jde se v chambre se-pa-ré, buď mě darebo miluj ane-bo

zab. Jó, Jessie by-la vždýcky ro-am-tic-ky (b) láskou po-sed-

1, koho zvedla ze sed-la, to-ho si domů od-ved-la.

Je-mu za-se lí-bi-la se holka pobled-lá, šel za ní

bez ptaní tak dá-le, když pak nad lesy západ tíše si

plál, 1 Jessie breče-la, John se zvěse-la smál,

vy-pá-lil ji na tě-lo cejch,a-by se

vě-dě-lo, dneska, že si ji tu svou Jessi-i vzal.

DVANÁCT KRÁSNÝCH DÍVEK

HUDBA: ZDENĚK MARAT / TEXT: ZDENĚK BOROVEC

ZPÍVÁ MILAN CHLADIL

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

C *G7*

Dvanáct krásných dí-vek, ladná chů-ze a šíje la-bu-tí, dvanáct pá-rů

C *Ami* *E7*

o-čí, do kterých vždycky hledím bez hnutí, mí-vám dvanáct snů a za no-ci se

Ami *Emi* *F* *C* *G7* *C* *H7*

vzbouzím dvanáctkrát, mně dva-náct krásných dí-vek ne-dá spát.

E *F#mi*

1. Mít dvanáct žen, to připra-ví mě zá-hy o mlá-dí.
2. A zatím už snad jeden každý dív-ku hezkou, má,

G#mi *E7*

Jak zjistím jen, kdy která z nich aským mě pod-vá - dí? Nejhor-
jsem mrtvý muž, ať stav můj radši lé-kař přezkou-má. Kolik-

A *H* *A* *H*

ší, že mi každé ra-dí, ještě hůř, že jsem začal pít. Jak však
krát už to se mnou cloumá, jenom v snách tučet děvčat zřít, sni-miž

G#mi *C#mi* *F#mi7* *H2* *E* *G7* *CODA* *G7*

žít mám probo-ha, všechny ne-mo-ha mít? dí-vek, mně
zvu-le o-su-du nikdy ne-bu-du žít.

Ami *D7* *C* *G7* *C* *F* *C*

dvanáct krásných dívek, mně dvanáct krásných dí-vek nedá spát.

MALÝ BABY

Z REPERTOÁRU RANGERS

HUDBA: LIDOVÁ

TEXT: ONDŘEJ JUŘÍK

© PANTON, PRAHA 1970

Medium tempo di foxtrot

Solo: Dej, bo-že, abych taky jednou něco mo-hl říct, co mám pořád sly-šet jen dvě ma- lé
ba- by. Trnu, co pak budu dě-lat, až ty holky začnou křičet a po domě spustí svoje
rejdy. Sbor: Proč zlobíš se a nadáváš to nestojí za řeč, my nechcem přece nic, jenom být
la- dy. Solo: Máte aspoň po-ně-tí, co dneska stojí to, abych ne-ku-po-val je-nom sa-mý
šmej- dy. Sbor: Proč zlobíš se a na-dá-váš, to ne-sto-jí za řeč, my
nechcem přece nic, jenom být la- dy. Až budeš nám chtít koupit šaty, boty klobouk, pentle zlatý,
nebudeme říkat: "Tá-to nejdi." Pak poznáš, že máš holky svatý a budeš si říkat taky:
to jsou jenom mo-je ma-lý ba- by. Jó, to jsou jenom mo-je ma- lý ba- by.

NÁPIS KŘÍDOU

Z REPERTOÁRU RANGERS

HUDBA: TRADICIONÁL

TEXT: ANTONÍN HÁJEK

© PANTON, PRAHA 1970

Medium tempo

The musical score is written on ten staves in G major (one sharp) and 2/4 time. It includes a variety of chords (A7, D, G, Emi, F#mi, A9b, Hmi) and musical notations such as 'Fine', 'Rep. ol Fine', and '2. Mm---'. The lyrics are in Czech and are aligned with the melody.

Kří-dou 1.2. pí- šu po zdech ná-pis: bo-že, lás - ku, bo-že mi dej,
mar-ně hledám v knihách zá- pis, proč o-sud je na mne tak
zlej, marně chodím, marně hledám, marně volám každý den, do-bře
vím, že zruží trní mi zbý-vá je- e - en. Dlou-há lé- ta všechny
krásky ke všem čertům jsem po-sí- lal a teď za-ho- dil jsem
mas-ky, však krás-ky ma-jí je dál, - mar- ně chodím, mar- ně
vo-lám, všem pro smích jsem se stal, mar- ně vzpo-mí- nám na
dny, kdy jsem se smál. Je to mí - le dlou-há
ces-ta, již kříž mu- sím nést, rů- že sa-mo- ty mi
na ni bu-dou kvést, bu-dou kvést. Kří - dou

NA SLUNCI JÁ CHCI ŽÍT

HUDBA A TEXT: LES REED A BARRY MASON

ČESKÝ TEXT: JIŘÍ ŠTAIDL

© 1967 BY DONNA MUSIC LTD., LONDON

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

F G7 Bbm F

Začly se dělat berán-ky, já pod o-či-ma moldán-ky.
Obzor už zatáh o- po- nu, večer mi dě-lá poklo- nu.

F7 Bb Bbm F

Slunce už vychladlo, co ho to na-pa-dlo? Pláče i slunečni-ce
Já ho však ne-ví-tám, poklo-ny od-mí-tám, stejně tak slunečnice

Gmi C7 F Gmi F C7 Cdim C7 Bb F

má a ří- ká, na slunci já chci žít, vzlétnout a plout či jít,
má a ří- kám:

D7 Gmi C7 F Gmi F

mít zkrátka v zádech kraj, kde půlnoc prá- vě maj. Na slunci

C7 Cdim C7 Bb F D7 Gmi

já chci žít, žár lé- ta dál chci pít, jen tí- hu hlí-ny zout a

C7 F 1. 2. F Gmi C7 F

vzlétnout, jít či plout. - - A vzlétnout, jít či plout. -

PODNÁJEM PRO DVA

HUDBA: JAN SLAVOTÍNEK

TEXT: ZBYŠEK MALÝ

ZPÍVÁ VĚRA ŠPINAROVÁ

FOTO: SOCHŮREK

© PANTON, PRAHA 1970

Solo: Mám pří-ma podná-jem pod střechou, tam se nebe o dům o-pí-
Mám pří-ma podná-jem v podkro-ví, přepl-ně-ný správnou muzi-
rá. *Sbor:* Má pří-ma pod-ná - jem. *Solo:* Do kra-je vý - hled
kou. a svět je po-de mnou
fó-ro-vej pře-de mnou se ot - ví - rá.
ma-lič-kej - až vpříze - mí a pod kli - kou.
Každý ve-čer koncert vrabců u-ti-chá, světla v dálce mi-hotaj se
do ticha a já si na svém gramofon-u hraju po-řád do-ko-la:
Rep. D. S. al. e Coda
CODA
Mám pří - ma pod - ná - jem, pod-kro-ví
pro dva jen, tam bydlí je-nom ta hudba a já. -

TAK JEN SI BĚŽ

ZPIVÁ TIBOR LENSKÝ

HUDBA: LUBOMÍR VETEŠKA / TEXT: PAVEL FOŘT

© PANTON, PRAHA 1970

Tempo di foxtrot

A

Vymlouvej se, žeš ne-mo-hla, že ne-vy-šel ti čas, jenže to ne-ní
po-pr-vé - ty o- kla-meš mě zas. Refr. Tak jen si běž, já
už tě nechci znát. Tak jen si běž, vždyť ne-ní o co
stát. Tak jen si běž a nech mě klidně být,
já nemí-ním se s tebou vů-beč přít. Vždyť to mů-že
být jenom kvzteku ta-ko- vou - dívku mít:
- na to pak ne-ní ji-né- ho lé - ku než-li
se ro- ze - jít. Pro- to si
běž, ať ne-mu- síš mi lhát. Pro- to si běž, vždyť
ne-ní o co stát. Pro- to si běž, už nechci sly- šet
nic... Sejdi mi z o-čí a ne-vra-cej se víc.
Sejdi mi z o-čí a ne-vra-cej se víc.

KUFR ILUZÍ

HUDBA A TEXT: LES REED A VAN DYKE

ČESKÝ TEXT: JIŘÍ ŠTAIDL

© 1968 BY DONNA MUSIC LTD., LONDON

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

ALEŠ ULM / FOTO P. JASANSKÝ

Moderato

B♭mi7 E♭7 B♭mi7 E♭7 E♭mi7

Já mám schova- ný kufr i-lu- zí - dě- ravých, které žád- ný
 Já ještě mám kufr nadě- jí - ml- ha- vých, které žád- ný

Cmi D♭ E♭7 1. E♭ 2. E♭7

pán nikdy nespra- ví, ne- spra- ví.
 pán nikdy ne- spl- ní, ne- spl- ní prazád- ný

A♭ 8. A♭ E♭7 A♭ D♭

pán. Já na něj tím víc če- kám. Blá- ho-

Cmi D♭ E♭7 A♭ E♭7 A♭

vá, chodím ke dveřím, - já na něj tím víc čekám. -

D♭ E♭7 Cmi D♭ E♭7 F

Zas no- vým sá - gám uvě- řím - a če- kám. - če-

F B♭mi7 E♭7 B♭mi7 E♭7 E♭mi7

Já mám schova- ný kufr o- my- lů životních, které žádný
 Já taky mám na sta boles- tí ukrytých, které žádný

Cmi D♭ E♭4 1. E♭ 2. E♭7 A♭ D.S. al ♯

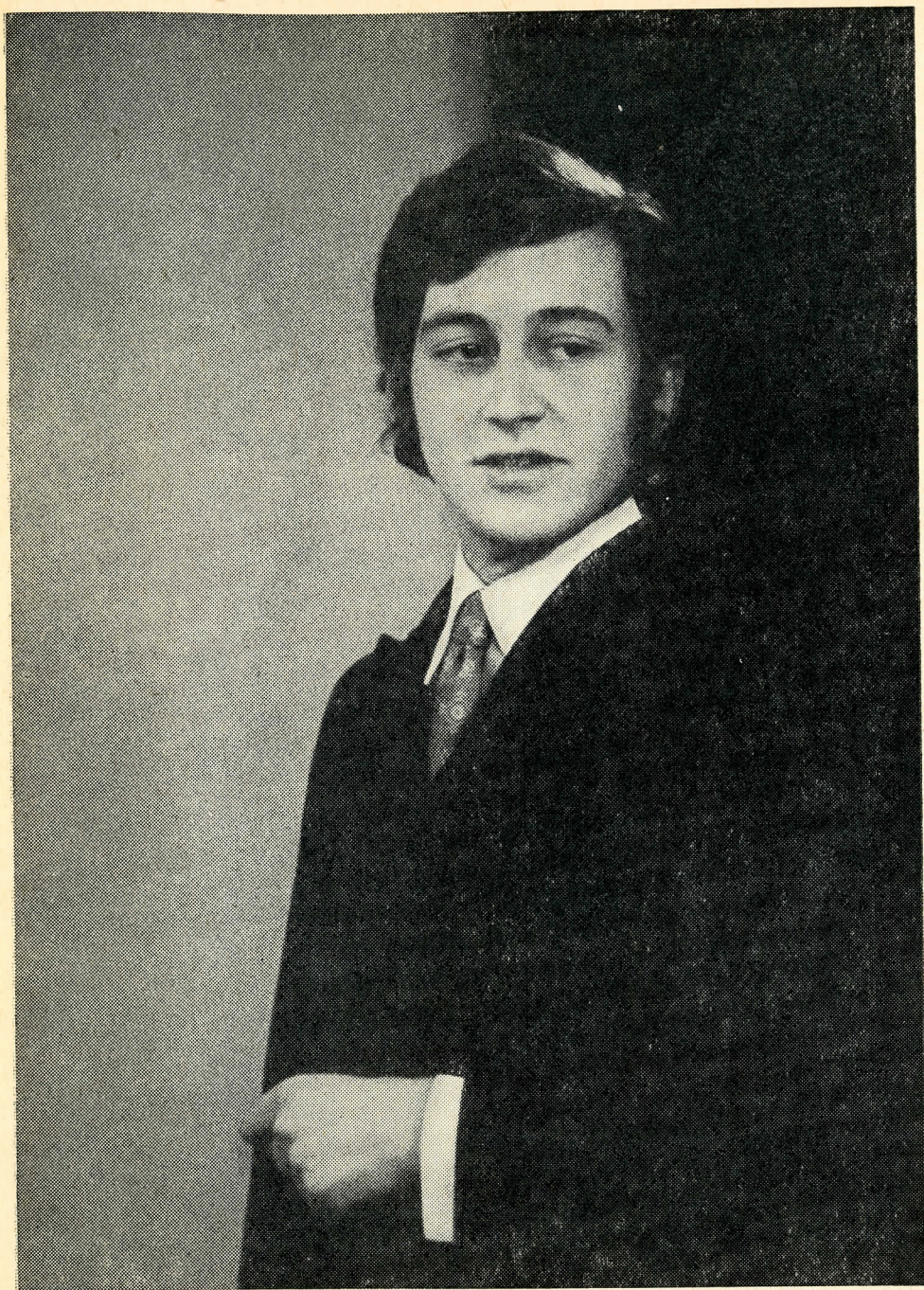
víc nikdy nespra- ví, nespra- ví.
 pán nikdy nezho- jí, nezho- jí - prazád- ný pán. -

E♭9 D♭ F

CODA

kám, če - kám, - če- kám...

KAREL HÁLA

FOTO PAVEL JASANSKÝ

HANA PAZELTOVÁ / FOTO PAVEL JASANSKÝ

OLYMPIC – KLUB
 NA TITULNÍ STRANĚ LAŽKA KOZDERKOVÁ
 NA PROTĚJŠÍ STRANĚ: NAĎA URBÁNKOVÁ VE STUDIU
 FOTO PAVEL JASANSKÝ

Vydává Orbis, n. p. Redakce: Jiří Beneš (ved. redaktor), Pavel Bošek. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Technická redakce: Jana Zubíková. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, tel.: 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, n. p. závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku Kčs 3,—. Toto číslo odevzdáno tiskárně v srpnu 1970.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1970

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

JSEM ZAKLETA

HUDBA: FERDINAND HAVLIK

TEXT: JIŘÍ SUCHÝ

B^b F7 B^b F7 F7 % B^b

1.2. Jsem za-kle-ta, jsem za- kleta, jsem za-kle-, za kle-,
F7 B^b
 za- kleta, a ří-ka-jí mi Marké- ta jo Marké- Mar- ké- Marké-ta. La
B^b B^b7 E^b E^b E^bdim
 la la la la la la la la la la la la la lá, la la la la
B^b G7 Cmi7 F7 B^b E^b B^b B^b F Cmi E^bmi B^b
 la la la la la la la la la. Jsem z rodu královs-ké- ho, a
Cmi Dmi B^b B^b Dmi E^b B^b Cmi Dmi B^b
 Já holka u- ro- ze - ná mám
 čekám na prince, který jemně od-ve-de mě, domů k mamín- ce, až
B^b F Cmi E^bmi B^b E^b B^b C7
 už se blí-ží, doufám, že jep podlej kretén si to odská- če. ach,
 přijde a až, vyjme z poch- vy meč zlacenej, pak ti dojde He-me- roi-de,
F7 Fdim F7 % F7 Fdim F7³ B^b
 ten, ko- mu své srdce dám, a pak tedy na-po- sle- dy
 CODA
 že seš ztracenej. Jsem al- Vám tu zazpívám. La lá la
B^b F7
 lá la lá la lá la lá la lá la lá la la la la la
F7 B^b F7 F7 B^b
 lá la lá la lá la lá la lá la la lá lá lá la la la la
B^b B^b7 E^b E^b F^bdim B^b G7 F7 B^b
 la lala la la lala laa lá la la la la lala la la la la la la.

FERDINAND HAVLÍK PATŘÍ K SEMAFORU. TAM SE TAKÉ PO PAUZE VRÁTIL.
JAKO SKLADATEL, HUDEBNIK, ZPĚVÁK A HEREC.

FOTO SOCHŮREK

rms

Cliff Richard

LYRA '70

Foto V. Sochůrek